

श्री एकदन्त स्तोत्रम्

महासुरं सुशांतं वै दृष्ट्वा विष्णुमुखाः सुराः ।

भग्वादयश्च मुनय एकदन्तं समाययुः ॥1॥

प्रणम्य तं प्रपूज्यादौ पुनस्तं नेमुरादरात् ।

तुष्टुवुर्हर्षसंयुक्ता एकदन्तं गणेश्वरम् ॥2॥

देवर्षय ऊचुः

सदात्मरूपं सकलादिभूतममायिनं सोऽहमचिन्त्यबोधम् ।

अनादिमृद्यांतविहीनमेकं तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥3॥

अनन्तचिद्रूपमयं गणेशं हमभेदभेदादिविहीनमाद्यम् ।

हृदि प्रकाशस्य धरं स्वधीस्थं तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥4॥

विश्वादिभूतं हृदि योगिनां वै प्रत्यक्षरूपेण विभान्तमेकम् ।

सदा निरालम्बसमाधिगम्यं तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥5॥

स्वबिम्बभावेन विलासयुक्तं बिंदुस्वरूपा रचिता स्वमाया ।

तस्या स्ववीर्यं प्रददाति यो वै तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥६॥

त्वदीयवीर्येण समर्थभूता माया तया संरचितं च विश्वम् ।

नादत्मकं हमात्मतया प्रतीतं तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥७॥

त्वदीयसत्ताधरमेकदन्तं गणेशमेकं त्रयबोधितारम् ।

सेवन्त आपुस्तमजं त्रिसंस्थास्तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥८॥

ततस्त्वया प्रेरित एव नादस्तेनेदमेवं रचितं जगद्वैतम् ।

आनन्दरूपं समभावसंस्थं तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥९॥

तदेव विश्वं कृपया तवैव सम्भूतमाद्यं तमसा विभातम् ।

अनेकरूपं हमजमेकभूतं तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥१०॥

ततस्त्वया प्रेरितमेव तेन सृष्टं सुसूक्ष्मं जगदेकसंस्थम् ।

सत्त्वात्मकं श्वेतमनन्तमाद्यं तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥११॥

तदेव स्वप्नं तपसा गणेशं संसिद्धिरूपं विविधं वभूव ।

तदेकरूपं कृपया तवापि तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥12॥

सम्प्रेरितं तच्य त्वया हृदिस्थं तथा सुसृष्टं जगदंशरूपम् ।

तेनैव जाग्रन्मयमप्रमेयं तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥13॥

जाग्रत्स्वरूपं रजसा विभातं विलोकितं तत्कृपया यदैव ।

तदा विभिन्नं भवदेकरूपं तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥14॥

एवं च सृष्ट्वा प्रकृतिस्वभावातदन्तरे त्वं च विभासि नित्यम् ।

बुद्धिप्रदाता गणनाथ एकस्तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥15॥

त्वदाजया भांति ग्रहाश्च सर्वे नक्षत्ररूपाणि विभान्ति खे वै ।

आधारहीनानि त्वया धृतानि तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥16॥

त्वदाजया सृष्टिकरो विधाता त्वदाजया पालक एव विष्णुः ।

त्वदाजया संहरते हरोऽपि तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥17॥

यदाजया भूर्जलमध्यसंस्था यदाजयाऽपः प्रवहन्ति नद्यः ।

सीमां सदा रक्षति वै समुद्रस्तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥18॥

यदाजया देवगणो दिविस्थो ददाति वै कर्मफलानि नित्यम् ।

यदाजया शैलगणोऽचलो वै तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥19॥

यदाजया शेष इलाधरो वै यदाजया मोहकरश्च कालः ।

यदाजया कालधरोऽर्यमा च तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥20॥

यदाजया वाति विभाति वायुर्यदाजयाऽग्निर्जठरादिसंस्थः ।

यदाजया वै सचराचरं च तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥21॥

सर्वान्तरे संस्थिततेकगृहं यदाजया सर्वमिदं विभाति ।

अनन्तरूपं हृदि बोधकं वै तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥22॥

यं योगिनो योगबलेन साध्यं कुर्वन्ति तं कः स्तवनेन नौति ।

अतः प्रणामेन सुसिद्धिदोऽस्तु तमेकदन्तं शरणं व्रजामः ॥23॥

ग्रत्सप्तद उवाच

एवं स्तुत्वा च प्रह्लादं देवाः समुनयश्च वै ।

तूष्णींभावं प्रपद्येव ननृत्तुर्हर्षसंयुताः ॥२४॥

स तानुवाच प्रोतात्मा हमेकदंतः स्तवेन वै ।

जगाद तान्महाभागान्देवर्षीन्भक्तवत्सलः ॥२५॥

एकदंत उवाच

प्रसन्नोस्मि च स्तोत्रेण सुराः सर्षिगणाः किल ।

वृणुतां वरदोऽहं वो दास्यामि मनसीप्सितम् ॥२६॥

भवत्कृतं मदीयं वै स्तोत्रं प्रीतिप्रदं मम ।

भविष्यति न संदेहः सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥२७॥

यं यमिच्छति तं तं वै दास्यामि स्तोत्रपाठतः ।

पुत्रपौत्रादिकं सर्वं लभते धनधान्यकम् ॥२८॥

गजाश्वादिकमत्म्यन्तं राज्यभोगं लभेद्ध्रुवम् ।

भुक्तिं मुक्तिं च योगं वै लभते शान्तिदायकम् ॥२९॥

मारणोचटनादीनि राज्यबंधादिकं च यत् ।

पठतां शृणुवतां न्रणां भवेच्च बंधहीनता ॥३०॥

एकविंशतिवारं च श्लोकाच्छ्रैवैकविंशतिम् ।

पठते नित्यमेवं च दिनानि त्वेकविंशतिम् ॥३१॥

न तस्य दुर्लभं किंचित्प्रिषु लोकेशु वै भवेत् ।

असाध्यं साधयेन्मङ्यः सर्वत्र विजयी भवेत् ॥३२॥

नित्यं यः पठेत स्तोत्रं ब्रह्मभूतः स वै नरः ।

तस्य दर्शनतः सर्वे देवाः पूता भवन्ति वै ॥३३॥

एवं तस्य वचः श्रुत्वा प्रहृष्टा देवतर्षयः ।

ऊचुः करपुटाः सर्वे भक्तियुक्ता गजाननम् ॥३४॥